

дэн и жадэн. Търи си показателни
пръстъ на чело, а съ другата си ръка-
са подпре; отпъти са и задълбочи въ
накакви дълбоки размишленія; пакъ по-
дири като помълчѣ доста, като извъ на-
какво умопостъпленіе, стресна са, удари са
съ ръка по челото, и извика: ай! ай!
ай! страшно е нащо като са разсърди-
и разгневи Господъ на челака. А защо
да са гневи и сърди благий Богъ на мене?
попита го съ умилителенъ гласъ горкій
сиromахъ Аза: азъ, както знаемъ, не съмъ
никомъ никоги никакко зло помислилъ.
Защо? защо? извика съ громовитъ и
страшенъ гласъ онзи ємиръ: Ти черафъ
земній и гной! ти сине погибелній, кой-
то си вече, както и сам-си виждашъ,
оттикатъ и отфърленъ и отъ Бога и
отъ хората! Ти смеишъ да търсишъ отъ
Бога счетъ, и токось безумно и продързли-
ко дързаишъ да питашъ, защо прави Го-
сподъ онока което иска? Кидишъ ли, чий ма-
добре! За самото твоє защо стои ти
са вечна мяка, подземенъ тартаръ, огне-